Ч. 260. Субота 3 грудня (20 падолиста) 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи парляментарні. — Рада державна. — Ческо-німецкі переговори.

Засідане польского Кола заповіджене на вчера вечер, відкликано в наслідок того, що засідане палати послів тревало надто довго.

Одноцільний клюб ческий розпочав вчера наради в справі своєї участи в ческо-німецких переговорах. З многих сторін піднесено ріжні закиди супротив вістий, що конференциї мають відбути ся під проводом правительства. Ніяких ухвал не було, аж ві второк має прийти до рішеня.

В наслідок промови мін. Вайскірхнера в середу, котра зробила дуже зле враженє в палаті, змінено при вчерашнім голосованю деякі внесеня в острійшім дусі.

Угорска урядова часопись Magyar Nemzet в статї обговорюючій справу спроваджуваня арґентинського мяса, заявляє рішучо, що є тайна умова між Австрією а Угорщиною що до скількости спроваджуваного заграничного мяса.

На вчерашнім засіданю палати послів перед переходом до дневного порядку, забрав голос п. мінїстер скарбу др. Білиньский. Пригадав на вступі, що банковий привілей походить з р. 1899. Від того часу показало ся, що статут вийшов на користь обох половин монархії, хоч в часї его ухвалюваня закидувано, що принесе він користи лише Угорщині зі шкодою Австриї.

Дальше обговорював справу зміни того статута і виплати в готівці та просив о скоре полагодженє справи, аби не прийшло до стану ex lex.

По промові дра Білиньского перейшла палата до дальшої дискусиї о дорожни і недостачи мяса. По промовах пп. Лехера і Дрексля та референта меншости Раймана і референта більшости Куншака ухвалено внесенє Штельцля, котре звучить: Взиває ся правительство, аби допустило сейчас до ввозу заморского мяса па час запотребованя з можливо найбільшими полекшами у довозї і митовій оплатї.

Ухвалено дальше цїлий ряд резолюций в справі дорожнї і всї ті резолюциї передано дорожняній комісиї.

О годині 12-ій в ночи президент закрив засїданє, заявляючи, що дискусия над буджетовою провізориєю розпічне ся на нинішнім засіданю.

В ческо-німецких угодових конференциях, що мають відбувати ся підчас парляментарної сесиї, мають з німецкого боку передовсїм брати участь ті парляментарні посли, що рівночасно суть соймовими послами і були членами національно-політичної комісиї ческого сойму. Суть то пп. Дамм, Герольд, Пахер, Роллер, Урбан, а крім того має брати участь в переговорах кількох німецких парляментарних послів, що були при праских переговорах діяльні. Чехи делеґували до теперішних переговорів пп. Крамаржа, Пацака і Фідлера, а на випадок, що і школи для меншостий прийдуть на порядок, будуть ще делеґовані пп. Челяковский, Метелька і Дртіна, а знов для язикових питань в зелізничім руху пп. Масталька і Найман. З обох сторін висказано також бажаня, щоби конференцию обіслати своїми делеґатами ческі і німецкі социялісти з Чехії. Запрошень членам угодової комісиї ще не розіслано. Тому сумнівають ся, що навіть в разї щасливого ходу переговорів дасть ся річ так повести, щоби скликанє ческого сойму на другу половину грудня було можливе і вело до цїли.

Вчера мав приїхати до Відня ґр. Тун, щоби конферувати з бар. Бінертом і відбути наради в ческими і німецкими послами в справі намірених переговорів. Здогадують ся в політичних кругах, що ті нові угодові переговори, яких предметом має бути правительственне

Летючі листки.

(З француского — Рене Ґружа).

(Дальше).

II.

Оден убогий чоловік назвиском Лякріш мешкав в селі Жоасонет, в домі при гостинци, за котрий платив сорок франків чиншу річно.

Хатина і старець стали ся з часом подібні до себе. Такі самі зморщки, нерівности і риси; одиноке віконце хатини моргало під соломяним дахом, так само, як одиноке око селянина під его білим волосем.

А коли старий Лякріш напив ся — трафляло ся то що дня, з вимком неділї — хатина поділяла его веселість. Танцювала, як стара чарівниця на гостинци, по котрім перебігало богато автомобілів; гостинець той був дуже навіджуваний, бо лучив два міста межи собою.

Любили ся дуже обоє. Дімок доказував чудес в цїли утриманя рівноваги, аби дати притулок бідному Лякріш до смерти, котра певно вже вкоротцї мала наступити.

Лякріш зі своєї сторони доглядав хатки, як стару, добру товаришку. Заліпляв діри мішаниною вапна і гною, кажучи: Моя товаришко, разом помремо....

Одного вівтірка, в день сьв. Івана, війшов до хатки властитель.

— Батьку Лякріш, нині припадає виплата чиншу. Чи єсьте в можности?

— Бігме, розуміє ся, що ні, мій добрий папе Рапіо. Житє є тяжке для бідних людий. Не можу анї гроша дати панови!

— Батьку Лякріш, ви винні менї вже за два роки. Як би ви відкладали хотяй четверту часть того, що пхаєте до власного горла, не були би ви на ласцї вашого господаря. Батьку Лякріш, мусите винести ся звідси до вечера. Вже менї знудило ся тримати під моїм дахом такого старого піяка, як ви!

Пан Рапіо сказав і вийшов з криком, тріскаючи дверми, котрі застогнали. А старий Лякріш зачав нарікати.

— А то раз нещастє звалило ся на мою бідну голову! Мій дімок, мій малий дімок, не дадуть мені в нім умерти! Таких старих, як я, то тілько викинути на сьміте! Але побачимо! Возний судовий не війде до хатини батька Лякріш, аби его викинути. Я сам виношу ся!... Упадаю до ніг!

Дивовижний самохід показав ся на закруті. Батько Лякріш кинув ся наперед, упав як довгий на дорогу під колеса, котрі его потрутили.... Автомобіль задержав ся нагло серед криків і вереску.

Люди повискакували з него, а тимчасом инші збігали ся з малого села.

— Чи не жиє?... Забитий?... Чи з певностию забитий?... Алеж ні, віддихає, рушає ся... Біжіть до дяка, най засьвітить сьвічку!

Окружений панами в величавих плащах і специяльних шапках з очицями, батько Лякріш плакав щиро зворушений.

Учитель місцевий перетиснув ся через товпу людий.

— Батьку Лякріш, треба довідати ся о назвисках тих панів. Не можна нїчого занедбати в подібних обставинах; маєте право жадати відшкодованя.

— Якто відшкодованя?

В однїй хвили бідак придушив йойки, і мимо болю одиноке его очко заблищало.

— Без сумніву! А як ви є заасекуровані в товаристві обезпечень від випадків, не забувайте упімнути ся о премію!

Автомобілїсти все спішать ся, витягнули отже чим скорше з кишенї гроші.

— Мій приятелю, прибуваємо здалека і їдемо далеко, лїпше порозуміти ся відразу. Чи хочете пятьсот франків?

— То мало! — сказав хитро учитель.

— Ваш знакомий має тілько одну ногу зломану — зауважив оден з хороших подорожних.

— Нещастє! Маю тілько одну ногу зломану! — плакав батько Лякріш... — Чи можливо, мій Боже, щоби я мав тілько одну ногу зломану!... Що?... Га... ґа... Пятьсот франків за одну ногу зломану... За таку катастрофу я повинен отримати що найменше чотири тисячі... або умерти!...

— Отже хочете два тисячі?

— Щож робити, треба згодити ся... Дайте люди добрі... і до побачення з вами!...

Батько Лякріш мав душу припяту до тіла.

предложене про урядову мову державних властий в Чехії, у Відни будуть лише розпочаті, а мериторично їх буде ся вести доперва в Празї.

Рішеня ческого парляментарного клюбу, щоби вистерігати ся в парляменті обструкциї, принято безперечно з наміром, щоби не утруднювати угодової акциї.

Німецкий національний союз відбув засїдане в справі угодових переговорів. По рефераті п. Пахера, союз з огляду на попередні ухвали, що предложеня о урегульованю справи урядової мови краєвих властий і о заведеню окружних урядів в Чехії мусять бути предметом нарад парляменту, — згодив ся скористати з запрошеня президента міністрів на дотичну конференцию. Тих членів союза, що брали участь в попередних конференциях, упрошено, щоби брали участь і в дальших засїданях. Мають ними бути вичислені в горі посли.

Зате чеські клюби правно-державний і народно-суспільний, ухвалили одноголосно запропонувати на повнім засїданю ческого клюбу не обсилати угодових конференций.

Доси реченець анї місце конференций ще не були оголошені.

Новинки.

Львів, дня 2-го грудня 1910.

— **Є. Е. п. Намістник** др. Михаіл Бобржиньский вернув з Відня до Львова.

— **Затверджене вибору.** Є. В. Цїсар затвердив вибір Івана Гноїньского властителя більшої посїлости в Новім Селї на презеса Ради повітової в Чесанові.

— **Іменованя і перенесеня.** Президия краєвої Дирекциї скарбу іменувала концептового практиканта скарбового, Йосифа Пйотровского, концепістом скарбовим в X кл. ранги в галицких властях скарбових. — П. Міністер справедливости переніс нотаря Генриха Фідлера з Нижанкович до Бережан.

— **В справі такс військових.** По мисли закона з 10 лютого 1907 р. В. з. д. ч. 10 всї обовязані до оплати військової такси мають зголошувати ся, а то до часу вигасненя того обовязку, що року в місяци січни в тій громаді, в якій дня 1 січня дотичного року мають своє місце замешканя. Сподїване увільнене від особисто-доходового податку з причини, що дохід не перевисшає 1200 К, або з иншої причини а також увискане в попереднім роцї увільнене від особисто-доходового податку або від такси замість служби, не увільняє від обовязку зголошеня. Зголошувати ся можна устно або письменно. В цїли письменного зголошеня належить виповнити два примірники мельдункового формуляра читким письмом, точно і згідно з правдою у всїх рубриках і відослати до громади. Мельдункові формулярі мож дістати безплатно в старостві і в громадских урядах. Посилки зголошень в краях, заступлених в державній радї, є вільні від оплати почтового порта. Формулярі зголошень є так зладжені, що відповідно зложені і адресовані можуть бути без ужитя окладки (коверти) віддані на почту. Устні зголошеня вписує громада до обох формулярів зголошень. Зголошеня, доконані через посередника, не увільняють обовязаних до зголошеня від одвічальности за належите виповнене того обовязку. Обовязані до зголошеня, котрі приписані зголошеня предложуть по реченци, або що до дійстних вимогів неточно виповнені, можуть бути карані гривною до 50 К. Обовязані до оплати військової такси, котрі в своїх зголошенях щось сьвідомо замовчуть або подадуть незгідно з правдою, підлягають, — о скілько їх поступок не становить чину, підпадаючого постановам загального закона карного, — гривнам до 500 К, а при особливо обтяжаючих обставинах до 1000 К. Наложені гривни будуть, на випадок нестягальности замінені на кару арешту. Політичній власти впрочім вільно, коли дістане запізно зголошене або неточне, доконати безпроволочно виміру такси військової на основі дат їй званих або дат, які будуть досліджені з уряду.

— **Дрібні вісти.** Табуляриста пошукує Покутский Союз кредитово-господарский в Коломиї. Посада до обнята можливо найскорше. Від кандидатів вимагає ся головно практичного знаня справ гіпотечних і катастральних, можливого знаня діловодства кредитового господарских стоваришень і непереступленого 40-го року житя. Поданя треба вносити найдальше до 15 грудня с. р. — Тисяч-гульденових банкнотів австрийскої валюти з дня 1 мая 1880 р. знесених оповісткою австро-угорского банку з дня 13 грудня 1902 не будуть по дни 31 грудня с. р. приймати анї до сплати анї до виміни. — Поліция арештувала вамнита В. Шкатюка з пекарні „під Соколом“, котрий перед кількома днями пробив Івана Давидяка ножем в черево так сильно, що аж випустив з него тенеса.

— **Огнї.** На подвірю новоставленої каменицї при ул. Гливяньскій ч. 13 займила ся вчера деревляна комірка, в котрій мешкав дозорець Андрій Завербний. В комірцї тій була маленька залїзна піч, а Завербний запаливши в ній замкнув комірчину і вийшов на місто. Від грапи, що випала з печи, займила ся стїнка комірчини, а відтак зачало і все горіти, що в ній було: ліжко, стіл, одїне і т. д. На місце прибуло сторожа пожарна і угасила огонь. Шкода виносить около 100 К. — При ул. Лещиньского ч. 41 згоріла тамтої ночи о півночи деревляна стайня на 20 пар коний; 10 пар коний удало ся виратувати а один кінь згорів. — На двірци на Підзамчу згоріла льора з набором паперових окравків призначених до фабрики паперу в Сасові.

— **Львівский театральний комітет** закладає тепер нові книги для збираня жертв і просить прихильників свого дїла, щоби зволили помочи єму в доповненю адрес львівских людий, котрі змогли би докидати свої лепти для остаточного здвигненя нашого театру. Не потрібні нам так адреси державних урядників, котрих знаємо з шематизмів, як радше адреси людий всяких вільних станів, емератів, підприємців і т. п. О ласкаву поміч просимо всіх, котрі можуть нам дати потрібних вказівок. Адреси мають містити точно: імя і характер особи, улицю, число дому і поверх (евент. число дверий). Сї вісти просимо надсилати таки з а р а з до театрального комітету або передавати їх особисто до слуги „Рускої Бесіди“ (Ринок ч. 10).

— **Вибух терпентини.** Іван Міхалік, послугач в готели „Бельві“, варив в своїй комнатцї на II. поверсї на зелїзній печи терпентину з воском до запусканя підлоги. В тім часї, около пів до 10 год., прийшла до Міхаліка его жінка з синами 15-лїтним Рудольфом і 12-лїтним Адамом. Коли родичі розмавляли, Рудольф доливав терпентини до баняка і робив то так незручно, що настав вибух терпентини, а внаслїдок того зачало в комнатї й горіти. Міхалїкова і молодший син попарили ся досить сильно на лици і руках, а Іван Міхалїк попарив ся так, що его аж відставили до шпиталю. Шкоди впрочім не було віякої, бо льокатори угасили огонь, ще заким прибула сторожа пожарна.

— **„Станиславівский Боян“** уладжує в четвер дня 15 грудня в театральній сали тов. ім. Монюшка в Станиславові концерт присьвячений памяти Дениса Січиньского з отсею програмою: 1) Промова. 2) Січиньский-Шевченко: „Лічу в неволї“, мішаний хор в супр. форт. 3) Січиньский: а) Marsche funebre, б) Мазурка, форт. сольо відограє п. М. Якубовичівна. 4) а) Січиньский-Гайне: „Із сліз моїх“. б) Січиньский-Леся Українка: „Не співайте менї сеї піснї“ сопран, сольо відспіває п-нї Н. Бачиньска. 5) Січиньский-Франко: а) „Непереглядною юрбою“; б) „Даремна пісне“, муж. хор a capella. 6) а) Січиньский-Шевченко: „У гаю, гаю“, б) Січиньский-Гайне: „У мене був коханий край“, баріт. сольо відспіває проф. Павло Чайківский. 7) Січиньский: Прольоґ з опери „Роксоляна“, хори мішані, мужескі, сольо сопранове, меццосопранове. Акомпаніямент обняв проф. О. Пашкевич. Початок точно о год. 8 вечером. Дохід призначує ся на будову памятника на гробі бл. п. Дениса Січиньского. Добровільні датки на сю цїль просить ся присилати на адресу: проф. П. Чайківский, Станиславів ул. Пелеша число 22.

— **З салї судової.** Перед львівским судом присяжених відбула ся вчера карна розправа против двох сїлских паробків із Желдця, Гринька Маринюка і Петра Котульского. Прокуратория державна обжаловала їх о злочин рабунку, доконаного в ночи з 24 на 25 м. м., котрого жертвою став ся Федько Маринюк, іменник одного з обжалованих. Они хотїли насамперед украсти Маринюкови гроші в хвили, коли сидїли разом в коршмі, але то їм не удало ся. Тодї постановили обрабувати его. Засїли на Маринюка, коли він вертав домів, а

Двайцять днів лїченя і курациї фельчера Жафреду вистарчили, аби вернути до здоровля. З гроший одержаних яко „винадгороджене“ заплатив чинш господареви, купив собі венрика і спровадив бочку вина.

Хатинка украшена вазонком ґеранії, купленим в дни, коли відважив ся вийти з дому перший раз по хоробі, виглядала дуже задоволена.

Придивляючи ся їй, старець підняв ся великого проекту.

— Кілько хочете за вашу лїпянку, пане Рапіо! — спитав господаря.

— Три тисячі, батьку Лякріш, то значить більше, як моглибисьте зібрати через десять лїт, коли вам лишає ся це тілько лїт житя!

Старий не відповів анї слова, подрапав ся в голову і подумав, що остаточно намір самоубийства є досить добрий, щоби стати ся властителем, коли трудности житя не позволили на вибір иншого средства.

Хотяй нїколи не ходив до школи, скоро вирахував, що за цїну вісімсот франків за кожду часть тїла, друга проба лїпше обдумана від першої, може єму принести досить значний капітал.

Не мало журив ся, що посїдав тілько дві руки і дві ноги, котрі міг би дати на жир тим чортівским автомобілям, котрі без перерви стрясали его хатинку, їдучи гостинцем.

Після вказівок учителя, пішов також заасекуровати ся в товаристві убезпечень від наглих случаїв, на суму, десять тисяч франків.

Полагодивши в сей спосіб свої інтереси, старий поклепав стїни своєї лїпянки:

— Га! га! моя бідна хатко! Моя мала хатинко, незадовго поберемо ся з тобою, неправдаж? І скажу тебе відсьвіжити від гори до долу, будеш біла, як панна молода, моя гарна!

Саме в тій хвили зближив ся великий парований самоїзд.

Старець удавав, що нїчого не видячи, переходить через гостинець.

Було то як блискавиця.

Сейчас шофер затримав автомобіль, цїле село надбігло.

— Га! а то що? Знову батько Лякріш... Милосердиє Боже! ото его приплющило як пляцок!... Чи умер?...

— Нї, жиє! Нїчо вже не поможе єму: виглядає, як би пресою витиснений...

Мужчина в шкірянім кашкетї, котрий зійшов з автомобілю, приклякнув на хвилю над тїлом, а потім скоро підніс ся і сказав по просту:

— Вже труп!

І докинув питане:

— Жадних свояків?... Дїтий?... Нїчо?... Отже тим лїпше; ото пятьсот франків на похорон... І прошу розійти ся, щобим міг їхати дальше...

Автомобіль пустив ся в дальшу дорогу.

Піднесено лахман людский. З одної кишенї випав папір. Була то поліса асекурацийна проти випадків.

Поховано его разом з нею.

(Дальше буде).

вдаривши его „патиком“ по голові і ногах, повалили на землю. Один з них сів ему тоді на голову а другий здер з него кабат, в котрім Маринюк мав готівкою 11 кор. і втекли. Готівкою поділили ся зараз а кабат вартости 21 кор. мав Котульский продати і поділити ся грішми з товаришем. Заким однак до того прийшло, жандармерия обох арештувала. Яко corpus delicti забрано також і той „патик“, котрим били свою жертву. Єсть то кіл на півтора метра довгий і відповідно грубий. Розправа закінчила ся остаточно тим, що суд присяжних признав Гриня Маринюка винуватим і засудив его на чотири роки тяжкої вязниці обостреної постами. Що до Котюльского, то показало ся, що він не допустив ся рабунку.

— **Руханково-вокально-музичний вечерок** устроює у Львові дня 7 с. м. спортова секция „Літературно-наукового кружка“ кандидаток приватної женьскої семинариї учительскої Руского Товариства педаґоґічного в салі „Сокола“ ул. Руска ч. 20. Програма: Вступне слово, виголосить т-а Г. С. 1. Забави: а) „Міст“, б) „Джгут“, виконають тов. I. р. сем. 2. Матюк: Пісня осінна, хор семинаристок. 3. Вправи на шеблінці, виконають тов. IV. р. сем. 4. А. Вроньский: Колисанка-скрипка, тов. К. Я. 5. Вправи на кони, виконають тов. III. р. сем. 6. Мендельсон: До жайворонка, хор семинаристок. 7. Вправи свобідні, виконають тов. II. р. сем. 8. а) Franz Schubert: Variationen: б) Eduard Schuth: Au Ruisseau. фортепян тов. О. П. 9. Вежі на кони, виконають тов. III. р. сем. Закінчене вигол. проф. Т. П. Супровід обняли тов. Кордюківна, Левиньска, Поповичівна, Радзикевичівна, Соллогубівна і Уруска. Чистий дохід призначений на школи Руского Товариства педаґоґічного. Добровільні датки принимає ся з подякою. Ціни місць: в I. ряді чч. 1—80 по 1 К 50 с. в II. ряді чч. 81—120 по 1 К. Вступ на салю 30 с. Початок о 6 год. вечером.

— **Процес о улиці і ринок.** Оріґінальний процес завів ся межи містом Суха вадовицкого повіта в західній Галичині а ґр. Бранїцким. Ґр. Бранїцкий завізвав згадане місто до цивільного суду о віддане ему на власність ринку, всіх площий і всіх улиць в тім місті. Коли би суд рішив після жаданя ґр. Бранїцкого, то Суха перестала би бути містом, бо не мала би ні площий ні улиць а жителї міста не могли би виходити із своїх домів, бо мусїли би очевидно виходити на ґрунти ґр. Бранїцкого, на що той би не позволив. Як показує ся, то історія ся сягає ще до часів панщини. Коли в половині минулого столітя знесено панщину, то ніхто не допильнував того, щоби ті парцелї, котрі нині творять ринок і улиці міста Суха, були вилучені з обшару двірского. Парцелї ті записані фактично й до нині в катастрі обшару двірского.

На тій основі робить собі тепер ґр. Бранїцкий право до площ і улиць міста, бо до нинїшного дня побирав за них від громади міста значний чинш в формі оплат торгових. Громада доказує тепер, що спорні площі суть добром публичним і не можуть бути предметом спору ані предметом аренди, отже ґр. Бранїцкий несправедливо побирає оплату. До розправи не прийшло, бо обі сторони просили телеграфічно о відрочене розправи длятого, що роблять ся заходи о полагоду спору в мирній дорозі.

Телеґрами.

Відень 2 грудня. Палата послів по відчитаню впливів приступила до дискусиї над провізориєю буджетовою. Промавляв президент міністрів бар. Бінерт а полемізуючи з социялістами, сказав, що був завсігди тої гадки, що лиш на засаді угоди межи великими партиями дасть ся утворити велику і могучу більшість, здібну до успішної діяльности парляменту.

Білград 2 грудня. Скупштина ухвалила договір торговельний з Австро-Угорщиною в першім читаню а відтак в другім читаню ухвалила закон заострюючий кари за шпіґуньство.

Петербург 2 грудня. Міністерство справ внутрішних, як доносять петербурскі ґазети, розіслано до декотрих ґубернаторів окружник з порученем знесеня тих обовязуючих постанов, які суть суперечні з правом.

Вінніпеґ 2 грудня. Депутация 400 делеґатів, репрезентуючих 30.000 фермерів, вибрала ся до Оттави, щоби парляментови предложити свої жаданя.

Берлин 2 грудня. Радника леґацийного на емеритурі ґр. Германа Арніма, котрий в лїтах 1872 до 1874 був секретарем Бісмарка, переїхав вчера вечером віз міскої зелізниці. Арнім ранений смертельно.

Париж 2 грудня. Всі ріки з виімкою Секвани прибувають. Межи Авґр а Нансі полученє зелізниче прірване.

Льондон 2 грудня. Вибори до конституанти мають відбути ся після ухвали ради міністрів найдальше до марта 1911.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·30**, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05** 5·53, **6·35**, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00·
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9.44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45**, **3·15**, **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·36, 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави рускої лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16·

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·33, 11·52.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·57 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского, під зар. Іом І. Недопада.